

Erfarenheter för livet

Rebecca Elvelin från Antnäs, som under hösten vistas är i vår vänort Novéant i Frankrike, berättar om sina intryck.

Fördomar

Nu har jag varit volontär i två, nästan tre månader. Innan jag kom till Frankrike hörde jag en massa olika fördomar och förutfattade meningar, av nära och bekanta. Jag har fått höra att fransmän är stolta och patriotiska, att det är därför de inte lär sig engelska; dem vill helt enkelt inte! Bland dessa fördomar fanns även myten om att kvinnorna inte rakar armhållarna, att de är mer trendiga än oss och att de lever på ost, vin och baguetter.

Det kanske ligger en del sanning i det där om ost och baguetter, och vin är inte helt ovanligt efter eller under middagen heller, men jag måste säga att dem där andra fördomarna är myter. Visst finns det säkert vissa som tycker att jag uppför mig konstigt. Det finns säkerligen folk som väljer att inte lära sig engelska och absolut finns det främlingsfientliga också; precis som på alla andra ställen på jorden. Det mesta av det vi kan uppfatta som stolthet är egentligen bara missförstånd. Det är många som vill lära sig engelska, men tycker att det är svårt... inte så konstigt med tanke på att allting inom media; tidningar, reklam, filmer, TV-program, radio etc. endast är på franska. I Sverige har vi program från olika länder och alla filmer är på originalspråk(bortsett från ett par barnfilmer förstås!) Här i Frankrike är det en bristvara. Inte ens på bio kan man se kända filmer på originalspråk. Allt är dubbat!

En möjlighet att ta till vara

Innan jag kom till Frankrike var jag lite orolig, eftersom min franska inte var speciellt bra och jag var rädd att de skulle ha höga krav på mig. Med tiden har jag insett att de är väldigt tålmodiga och låter mig lära mig i min egen takt och det är nog faktiskt bara jag själv som har satt för höga krav. Att komma till ett nytt land utan att kunna ett språk och förvänta sig att man ska kunna det flytande är kanske att sätta ribban lite väl högt. Men allt eftersom tiden går, bygger jag upp mitt självförtroende och jag vet nu att även om jag inte kan franska, betyder det inte att jag inte kan vara delaktig och visa dem vem jag är.

Beslutet att bli EVS är helt klart ett av de bästa jag tagit i mitt liv. Jag har vuxit så otroligt mycket och jag känner mig mycket tryggare i mig själv. Det är utan tvekan en bra merit för framtiden men det viktigaste är definitivt att jag fått förståelse och kunskap om kulturen i Frankrike. Jag har fått en inblick som få människor får ta del av; en inblick i olika familjers liv, en chans att bo hemma hos dem och se hur deras vardag fungerar. Jag har fått ta del av deras tankar och värderingar. Vilket har gett mig en möjlighet att se världen ur deras perspektiv. Något som alla borde ta chansen att göra någon gång i sitt liv.

Stress här och där

Efter att ha bott här i snart tre månader har jag fått frågan; vad gillar jag, och vad gillar jag inte med Frankrike? Vad är skillnaderna? En svår fråga. Det finns många saker jag tycker om med Frankrike; maten, utsikten, mina kollegor, mina värdfamiljer. Matkulturen i Frankrike är helt annorlunda från

den vi har i Sverige. Maten här är varierad. De äter mycket sallad och jag tror att de i allmänhet äter bättre mat(färska, lokalproducerat och nyttigare) än vi gör hemma i Sverige. Bortsett från deras frukost förstås. Frukosten består ofta av sötsaker; bakelser, yoghurt med socker, bröd med Nutella eller marmelad. Vissa äter inte frukost överhuvudtaget och andra dricker bara en kopp kaffe. Lunchen och middagen är däremot ofta en tre rätters måltid, eller åtminstone något rejält, med sallad, kött och någon typ av kolhydrat.

Fransmännen känns mer som livsnjutare och jag har fått intrycket av att de är mindre stressade. De äter middag senare och har därför tid att ta hand om de flesta småsaker, som att städa, öva piano med barnen och handla, innan maten. Barnen går ofta och sover nästan direkt efter middagen, vilket känns lite konstigt. Man sitter ofta kvar länge efter maten och pratar, något som jag kommit att uppskatta. Hemma hinner man knappt äta färdigt så har familjen rusat iväg åt olika håll. Vår svenska livsstil känns stressigare, som att vi känner att vi inte har tid och att vi har massa måsten. Jag har inte upplevt det på samma sätt i Frankrike.

Jag är neutral gällande Frankrikes artighets suffix. Att skilja på du och ni, beroende på ålder, status och liknande är inget jag är van vid. I Sverige säger vi du åt alla; vare sig de är lärare, politiker eller vår mormor. På sätt och vis känns det som att vi är mer jämlika; ingen är värd mer än någon annan. I Frankrike är det väldigt viktigt att följa dessa regler och innan man börjar prata med varandra med du-formen, måste man ställa frågan först. Det måste ske med ett ömsesidigt beslut, annars kan det uppfattas som väldigt oförskämt. Det är intressant och det är något som funnits med dem en lång tid, men för mig som utlänning, känns det konstigt att skilja på vem som ska kallas för vad.

Vad tycker jag inte om med Frankrike? Den jobbigaste frågan att besvara. Ärligt talat, är det förmodligen trafiken. Den stress som inte syns i hemmet, syns snabbt i trafikfältet. Det som jag lagt märke till är att de i princip aldrig stannar eller ens bromsar in vid ett övergångsställe. I Sverige är det nästan en självklarhet att kunna gå över gatan, även om det inte är ett övergångsställe. Men det är mer trafik i Frankrike än vad jag är van vid hemma i Sverige. Mentaliteten är annorlunda. Från det jag upplevt i trafiken, verkar det som att de flesta trafikanter gasar på lite extra vid övergångsställen.

Paris

Haloween är min favorithögtid på året och i år hade jag turen att få åka till Paris, tillsammans med Natalie Ulbrich och hennes kollega och vän, Isabelle. En fyra timmars biltur senare och vi var framme. Det första jag lade märke till var dock inte de vackra byggnaderna, det var trafiken.

Jag tycker personligen inte om att köra bil, ens hemma i lilla Antnäs, men jag kan inte föreställa mig att köra bil genom Paris. Trafiken och vägarna är ett kaos, med tunnlar som rent utav luktar av koldioxid. Det tog inte länge innan jag fick huvudvärk. Men så fort vi kom ut ur tunnelarna, befann vi oss i ett välbevarat och obeskrivligt vackert Paris. Det var nästan som att hoppa rätt in i en romantisk film.

Staden är stor och sträcker sig så långt ögat når och moderna byggnader står bredvid vackra utsmyckade hus som stått i staden i flera hundra år. Restauranger, brassierier, konditorier och bagerier ligger längs gatorna och det finns en härlig blandning av människor från världen över.

Jag spenderade en natt i Paris, men jag hann med mycket. Vi gick nerför Champs-Élysées; en boulevard mitt i staden. Där ligger många kända butiker, exempelvis; Louis Vuitton, Tiffany & CO, Mark & Spencer och Hugo Boss. I slutet av boulevarden ligger Triumfbågen och framför rondellen flockades det massor av folk från olika länder, men förvåningsvärt flest från Asien.

Vi gick längs La Seine och förundrades av den vackra bron som går över den. Jag såg Eiffeltornet sträcka sig över hustaken. Solen lyste starkt bakom det kända mästerverket och skapade en vacker siluett mot den blåa himlen. Det var magiskt! Solen hade gått ner när vi kom fram till Notre Dame och framför denna mäktiga katedral, satt många och förundrades av dess arkitektur.

I helhet var det en väldigt lyckad resa och jag känner mig extremt lyckligt lottad! Inte alla får chansen att ha två privata guider. Gratis!

Jag har fått vara med om så mycket. Skogspromenader i höstlandskapet, bilturer till Luxemburg, Paris och över gränsen till Tyskland, och jag har lekt och stöjat med barnen på fritids. Att vara EVS, har öppnat mina ögon för världen. De flesta av mina fördomar är bortblåsta, mitt självförtroende större och jag har börjat ställa frågor jag inte ställt mig själv förut. Jag har lärt mig om Frankrikes kultur, men jag har också lärt mig om min egen.